

רעפ 8266-08-24 - עמרו אבו סרחאן נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ברע"פ 8266-08-24

לפני: כבוד השופטת דפנה ברק-ארז

העורר: עמרו אבו סרחאן
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 24.7.2024 במ"ת 38569-02-24 שניתנה על-ידי כבוד השופטת ר' פרידמן-פלדמן
תאריך הישיבה: י' באב התשפ"ד (15.8.2024)
בשם העורר: עו"ד גל הרניק בלום
בשם המשיבה:

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 24.7.2024 (מ"ת 38569-02-24, סגנית הנשיא ר' פרידמן-פלדמן). בית המשפט המחוזי דחה את בקשתו של העורר לעיון חוזר בתנאי מעצרו.

2. ביום 18.2.2024 הוגש לבית המשפט המחוזי כתב אישום נגד העורר. על-פי המתואר בכתב האישום, העורר ואחיו החליטו לתקוף אדם המשתייך למשפחה שעמה הם נמצאים בסכסוך (להלן: המתלונן). מבלי לפרט יצוין כי העורר דרס את המתלונן באמצעות רכבו, ולאחר שזה הצליח להיחלץ ממקום הדריסה חסם אותו אחיו של העורר באמצעות רכב אחר ותקף אותו באמצעות סכין ומוט ברזל. העורר הצטרף לאחיו והלם בראשו של המתלונן באמצעות פטיש. המתלונן נפל אל הקרקע והשניים המשיכו להלום בגופו באמצעות הפטיש ומוט הברזל, והפסיקו רק לאחר שהגיעו אנשים למקום. בתוך כך גנבו הנאשם ואחיו את מכשיר הטלפון של המתלונן. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן חבלות קשות, והוא נזקק לשני ניתוחים. עוד נטען בכתב האישום כי בימים שלאחר התקיפה, העורר אסף מידע באמצעות מקורבים על האנשים

שהעידו או עתידים להעיד במסגרת חקירת התקיפה, במטרה להניא אותם ממסירת עדות. בתוך כך, על-פי המתואר, העורר יצר קשר מספר פעמים עם בן זוגה של בתו של המתלונן כדי שזה ילחץ עליה לחזור בה מהתלונה שהגישה בעניין. בגין מעשים אלה יוחסו לעורר עבירות של חבלה בכוונה מחמירה בצוותא לפי סעיפים 329(א)(1) ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), גניבה בצוותא לפי סעיפים 384 ו-29 לחוק העונשין, וכן הדחה בחקירה לפי סעיף 245(ב) לחוק העונשין.

3. העורר נעצר ביום 5.2.2024 ומעצרו הוארך מעת לעת. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המדינה בקשה להארכת מעצרו של העורר עד תום ההליכים. בבקשה פירטה המדינה את הראיות לכאורה שעומדות לטענתה נגד העורר, וכן הצביעה על קיומן של עילות מעצר של מסוכנות ושל חשש לשיבוש הליכי משפט. עוד הצביעה המדינה על כך שלעורר עבר פלילי הכולל הרשעה בעבירת סיוע לחבלה חמורה, וכן על כך שתלוי ועומד נגדו כתב אישום בגין עבירת איומים. בנוסף, המדינה טענה כי העבירות המיוחסות לעורר בוצעו על רקע סכסוך מתמשך בין משפחותיהם של העורר והנפגע, וכי אף קיימות ראיות המצביעות על תכניות לפגיעות נוספות בבני משפחתו של הנפגע.

4. ביום 5.3.2024 התקיים דיון בבקשה, ובו טענו הצדדים ביחס לשאלת קיומן של ראיות לכאורה. בסופו של הדיון הורה בית המשפט המחוזי ליחידת מעוז - היחידה לתיאום הפיקוח האלקטרוני, להגיש חוות דעת לעניין ישימות השמתו של העורר בפיקוח אלקטרוני בכתובת שהוצעה במהלך הדיון. חוות דעת כאמור הוגשה ביום 12.3.2024 וממנה עלה כי אין מניעה לכך. ביום 19.3.2024 התקיים דיון המשך בבקשה, שבמסגרתו התרשם בית המשפט המחוזי מן המפקחים המוצעים. בהחלטתו מאותו יום הבהיר בית המשפט המחוזי כי המעשים המיוחסים לעורר מקימים חזקת מסוכנות ומעידים על חשש ממשי לשיבוש הליכי משפט. עוד קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה בתיק, אולם קיים כרסום ממשי בעוצמתן. בהתאם לכך, בית המשפט המחוזי הורה על השמתו של העורר במעצר בפיקוח אלקטרוני באבו גוש, בפיקוחם של אחותו ואחיו. כבר בשלב זה יוער כי בהמשך כתובת מעצרו של העורר הועתקה לעיר רמלה, לבקשתו.

5. ביום 17.7.2024 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו, ובמסגרתה עתר לכך שיותר לו לצאת לעבוד. לטענת העורר, הדבר נחוץ לו בשל מצבו הכלכלי הרעוע, לדבריו, וכדי שיוכל לזון את עצמו ואת בני משפחתו. העורר טען כי יש להיעתר לבקשתו נוכח הכרסום בראיות, התמשכות ההליך, והעובדה שלא הפר את תנאי מעצרו.

6. בתגובתה מיום 19.7.2024 התנגדה המדינה לבקשה וטענה כי לא הוצגו עובדות חדשות או שינוי נסיבות המצדיקים להיעתר לה. כן נטען כי חלוף הזמן צריך להיבחן ביחס לנסיבות העניין הקונקרטי, ובפרט ביחס לאינטרס הציבורי בהותרת העורר במעצר באותם תנאים. לטענת המדינה, הזמן שעבר ממעצרו של העורר אינו ניכר, בהתחשב בחומרת העבירות המיוחסות לו ובנסיבות ביצוען. לבסוף, המדינה הצביעה על כך שהעורר לא הציע מקום עבודה קונקרטי

ומפקחים שאותם ניתן לבחון.

7. ביום 24.7.2024 התקיים דיון בבית המשפט המחוזי ובו טען בא-כוח העורר כי המסוכנות שנשקפה ממנו בעבר פחתה באופן משמעותי מאחר שהמתלונן עבר להתגורר בשטחי האזור. כן טען בא-כוחו של העורר כי ההליך העיקרי צפוי להתארך באופן משמעותי, וכי מקום העבודה המוצע כולל ערב שכבר מונה לפקח עליו. באת-כוח המדינה טענה כי משמעותה של הבקשה הלכה למעשה היא ביטול הפיקוח האלקטרוני, שכן יציאה לעבודה אינה עולה בקנה אחד עם תכליות המעצר. באת-כוח המדינה הבהירה עוד שקיים סכסוך בין משפחותיהם של העורר והמתלונן, וכי אין אינדיקציה אובייקטיבית לכך שהמתלונן עבר להתגורר באזור. כן הדגישה באת-כוח המדינה כי העורר שוהה בפיקוח אלקטרוני כארבעה חודשים, וכי אין מדובר בפרק זמן ממושך המצדיק הגשת בקשה לעיון חוזר.

8. בסופו של הדיון דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה לעיון חוזר. בית המשפט המחוזי הטעים כי משמעותה של הבקשה היא אכן ביטול הפיקוח האלקטרוני, וכי עצור בפיקוח אלקטרוני אינו אמור לצאת לעבודה. עוד קבע בית המשפט המחוזי כי מאז שהורה על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני חלפו ארבעה חודשים בלבד, וכי מדובר בפרק זמן קצר שאינו מצדיק עיון מחדש בהחלטה. לבסוף, בית המשפט המחוזי קבע כי לא ניתן לבדוק אם המתלונן אכן עבר להתגורר בשטחי האזור, והוסיף כי אף אם הוא אכן מתגורר באזור לא ברור במשך איזו תקופה הוא יתגורר שם. בית המשפט המחוזי הבהיר כי ההחלטה לעצור את העורר בפיקוח אלקטרוני ניתנה בין השאר נוכח מהות העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ובהתחשב בכך שקיים סכסוך בין משפחתו לבין משפחת המתלונן.

9. הערר שבפני מכוון כלפי החלטתו של בית המשפט המחוזי. העורר טוען כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שקבע כי לא עבר זמן מספיק מאז שהתקבלה ההחלטה על מעצרו בפיקוח אלקטרוני לצורך בחינת ההקלה בתנאים. העורר אף שב על כך שההצדקה למעצרו בפיקוח אלקטרוני נחלשה, לנוכח הכרסום הראייתי. עוד חוזר העורר וטוען כי ההליך העיקרי צפוי להימשך זמן רב וכי יציאתו לעבודה נדרשת לצורך כלכלת משפחתו. העורר טוען כי קיימים מקרים חמורים יותר שבהם התירו בתי המשפט יציאה לעבודה. בנוסף, העורר מלין על הקביעה לפיה לא ניתן לאתר את המתלונן וטוען כי יש בכוחן של רשויות המדינה לעשות כן.

10. הדיון בערר התקיים בפני ביום 15.8.2024. בא-כוחו של העורר חזר והדגיש בטיעונו שהמתלונן אינו מתגורר עוד באזור מגוריו של העורר, וכי מלכתחילה הוא היחיד מבין בני משפחתו שהתגורר בשטחי ישראל. עוד הובהר בהקשר זה כי מקום מגוריו הנוכחי של העורר הוא באזור המרכז, והוא נכון לקבל על עצמו מחויבות שלא להגיע לאזור שבו התרחש העימות הנטען. בא-כוחו של העורר ציין כי בית המשפט המחוזי ממתין להכרעה בערר דנן לשם קבלת החלטה בנוגע למעצרו של האח.

11. המדינה מצדה טענה כי דין הערר להידחות. המדינה מצביעה על המסוכנות הברורה העולה מן האירוע האלים המיוחס לעורר. עוד נטען כי לא ניתן להסתמך על שינויים נטענים במקום מגוריו של המתלונן, שהוא אף אינו מחויב להם. בהקשר זה, המדינה מצביעה על כך שכתב האישום מייחס לעורר ניסיון להניא חלק מבני משפחתו של המתלונן מלהעיד, דבר שיש בו לכאורה כדי להעיד על כך שהם שוהים בישראל. כן העירה המדינה כי בשלב זה קבוע דיון מקדמי בתיק לסוף חודש ספטמבר 2024 וכי נקבעה פגישה בין הצדדים לצורך בחינת האפשרות לשאת ולתת ביניהם.

12. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים אני סבורה כי דין הערר להידחות, בשים לב למסוכנות העולה מכתב האישום, כמו גם לחשש הממשי משיבוש הליכי משפט. הטענות הנוגעות למקום מגוריהם של המתלונן ובני משפחתו לא זכו לעיגון מספיק, ולא יכולות לשמש שלעצמן בסיס לקבלת הערר. עוד יש לומר כי בשלב התחלתי זה לא ניתן לתת משקל לטענות כלליות בדבר התמשכותו הצפויה של ההליך.

13. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"א אב
תשפ"ד (25 אוגוסט
2024).

דפנה ברק-ארז
שופטת